

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci navrhovateľky: **M., s.r.o., B., B., IČO: X.**, zastúpenej Advokátskou kanceláriou **B., s.r.o., D., B., IČO: X.**, proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu, Dobrovičova 8, Bratislava**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/24/2011 zo dňa 7. júna 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/24/2011 zo dňa 7. júna 2011, **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

Navrhovateľka **j e p o v i n n á** zaplatiť súdny poplatok v sume **66 €** na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Rozhodnutím č. RP/24/2011 zo dňa 7. júna 2011 odporkyňa rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Zákon“) tým, že nedodala odporkyňi na jej

vyžiadanie súvislý záznam vysielania programu N. – M. zo dňa 13. decembra 2010, za čo jej uložila podľa § 64 ods. 1 písm. d/ Zákona pokutu určenú podľa § 67 ods. 2 písm. a/ Zákona, vo výške 2500 €.

V odôvodnení odporkyňa uviedla, že listom č. 6012/2010 zo dňa 15. decembra 2010 vyžiadala od účastníčky konania súvislý záznam programu M. zo dňa 13. decembra 2010, a to v lehote 7 dní. Toto vyžiadanie bolo podľa doručenky účastníčke konania doručené dňa 17. decembra 2010. Navrhovateľka odporkyňi požadovaný záznam nedodala, pričom v následnom správnom konaní sa bránila tvrdením, že pre vyžiadanie záznamu vysielania podľa § 5 ods. 1 písm. m/ Zákona je potrebné rozhodnutie. Aby mohla odporkyňa vykonávať svoje kompetencie, dohľad nad dodržiavaním povinností podľa Zákona, je nevyhnutné, aby sa oboznámila s obsahom predmetného vysielania. Preto ju zákonodarca v § 5 ods. 1 písm. m/ Zákona oprávnil žiadať v prípade potreby súvislý záznam vysielania regulovaného subjektu – vysielateľa, ktorému zároveň v § 16 ods. 3 písm. l/ Zákona uložil povinnosť záznamy vysielania archivovať 45 dní a na vyžiadanie odporkyne jej ich zaslať. Predmetná povinnosť vyplýva priamo zo Zákona, a to tak pre odporkyňu (povinnosť vykonávať svoju kompetenciu a vyžiadat' záznam vysielania), ako aj pre účastníčku konania (archivovať záznamy vysielania a na vyžiadanie ich poskytnúť). Vyžiadanie záznamu je jednoduchý administratívny úkon bez predpísanej formy a jeho vnútroinštitucionálne zabezpečenie je preto otázkou vnútornej organizácie činnosti odporkyne. List, ktorým si odporkyňa záznam vyžiadala, bol opatrený podpisom predsedu odporkyne. Vzhľadom na skutočnosť, že predseda Rady v zmysle § 11 ods. 1 Zákona koná v mene Rady navonok, je akákoľvek pochybnosť o autentickosti predmetného úkonu vylúčená.

Pri určovaní výšky sankcie vzala odporkyňa do úvahy rozsah najmä rozsah a dosah vysielania (navrhovateľka je multiregionálnym vysielateľom), mieru zavinenia (objektívna zodpovednosť za správny delikt), trvanie a následky porušenia povinnosti (porušením povinnosti navrhovateľka znemožnila odporkyňi zmonitorovanie predmetného záznamu, a tým výkon úloh pri dohliadaní na dodržiavanie právnych predpisov, tak ako jej to vyplýva zo Zákona), závažnosť správneho deliktu (stredne vysoká). Spôsob, akým navrhovateľka porušila povinnosť, spočíval v tom, že neposkytla odporkyňi požadovaný súvislý záznam vysielania programovej služby J. Odporkyňa vzala do úvahy aj fakt, že sa jednalo o opakované porušenie tejto povinnosti.

Proti predmetnému rozhodnutiu podala navrhovateľka v zákonnej lehote dňa 31. augusta 2011 opravný prostriedok, v ktorom sa domáhala, aby ho najvyšší súd rozsudkom zrušil, vec vrátil odporkyni na ďalšie konanie a navrhovateľke priznal náhradu trov konania.

Uviedla, že konanie správneho orgánu malo takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietala spôsob, akým si odporkyňa vyžiadala záznam vysielania, nakoľko právomoc žiadať záznam je Zákonom zverená Rade ako kolektívnemu orgánu. Takéto rozhodnutie nebolo navrhovateľke doručené a zo zápisníc Rady, ktoré zverejňuje na svojej internetovej stránke, je zrejmé, že nebolo vôbec prijaté.

Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR nedovoľuje správnenému orgánu postupovať spôsobom iným ako určeným zákonom. Zákon nevymedzuje, akého charakteru sú oprávnenia vyplývajúce z § 5 ods. 1 písm. m/ Zákona, nepreferuje jednu časť pôsobnosti odporkyne pred druhou (vyžiadavanie záznamov a ukladanie sankcií). Obe oprávnenia vplývajú zo Zákona a predpokladajú konanie odporkyne pre realizáciu jej pôsobnosti. Konanie predsedu Rady musí byť v činnosti Rady, kde je vykonávaná jej pôsobnosť, podložené rozhodnutím Rady, ako kolektívneho správneho orgánu, tak ako sa to deje pri ukladaní sankcií. Predseda Rady nemá zákonné oprávnenie bez rozhodnutia Rady, do pôsobnosti ktorej takýto úkon patrí, vykonávať pôsobnosť Rady a vydávať individuálne správne akty, ktorým je aj vyžiadanie záznamu z vysielania. Jeho faktické vykonanie, na základe rozhodnutia Rady, patrí predsedovi Rady, avšak len za podmienky vydaného individuálneho správneho aktu Rady. Navrhovateľka namietala tiež to, že na vyžiadaní záznamu absentuje pečiatka, ktorou správny orgán označuje svoje písomnosti, a ktorá sprevádza podpis predsedu Rady v prípadoch, v ktorých koná navonok za Radu.

Nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov videla navrhovateľka v tom, že odporkyňa v skutkovej vete opomenula identifikovať, o akú programovú službu vysielateľky sa jedná, aký časový úsek nebol dodaný. Vágny a neurčitým určením skutku vo výrokovej vete nie je možné dosiahnuť, aby sa navrhovateľka v budúcnosti vyhla konaniu, ktoré je údajne v rozpore so zákonom. Pre vyžiadanie záznamu neboli splnené podmienky pre absenciu formy na takéto vyžiadanie a tiež pre absenciu identifikácie, v rámci ktorej mal byť predmetný program odvysielaný, nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty porušenia povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. l/ Zákona, a preto právne posúdenie vykonané pri aplikácii Zákona bolo nesprávnym právnym posúdením veci.

K podanému opravnému prostriedku sa písomným podaním zo dňa 17. októbra 2011 vyjadrila odporkyňa tak, že navrhla napadnuté správne rozhodnutie potvrdiť.

Uviedla, že pre riadny výkon jej kompetencií je nevyhnutné, aby sa oboznámila s obsahom posudzovaného vysielania. Preto ju zákonodarca v § 5 ods. 1 písm. m/ Zákona oprávnil žiadať v prípade potreby súvislý záznam vysielania regulovaného subjektu – vysielateľa, ktorému zároveň v § 16 ods. 3 písm. l/ Zákona uložil povinnosť záznamy vysielania archivovať 45 dní a na vyžiadanie odporkyne jej ich zaslať. Predmetná povinnosť vyplýva priamo zo Zákona, a to tak pre odporkyňu (povinnosť vykonávať svoju kompetenciu a vyžiadať záznam vysielania), ako aj pre účastníčku konania (archivovať záznamy vysielania a na vyžiadanie ich poskytnúť). Na aplikáciu tejto kompetencie nie je potrebné vydávať akýkoľvek individuálny správny akt. Tento úkon nie je úkonom správneho konania, Rada o ňom nerozhoduje ako kolektívny orgán hlasovaním ako napr. pri ukladaní sankcie. Jedná sa o jednoduchý administratívny úkon bez predpísanej formy, a preto jeho forma je otázkou vnútornej organizácie odporkyne. List, ktorým si odporkyňa záznam vyžiadala, bol opatrený podpisom predsedu odporkyne. Vzhľadom na skutočnosť, že predseda Rady v zmysle § 11 ods. 1 Zákona koná v mene Rady navonok, je akákoľvek pochybnosť o autentickosti predmetného úkonu vylúčená. Nakoľko navrhovateľka požadovaný záznam vysielania na jej riadne vyžiadanie nedodala, porušila povinnosť ustanovenú § 16 ods. 3 písm. l/ Zákona. Pokiaľ navrhovateľka namietala nedostatok úradnej pečiatky, odporkyňa poukázala na skutočnosť, že odborná literatúra absenciu úradnej pečiatky ako formálnej náležitosti nepovažuje za vadu, ktorá by spôsobovala nezákonnosť alebo nulitu aktu. Odporkyňa poukázala, že od účinnosti Zákona (14.9.2000) realizuje vyžiadanie záznamov a tento spôsob nebol doposiaľ spochybnený žiadnym vysielateľom.

Pokiaľ šlo o namietaný nedostatok dôvodov rozhodnutia, odporkyňa uviedla, že z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že navrhovateľka porušila § 16 ods. 3 písm. l/ Zákona tým, že nedodala odporkyňi na jej vyžiadanie súvislý záznam vysielania programu N. – M. zo dňa 13. decembra 2010, za čo jej uložila podľa § 64 ods. 1 písm. d/ Zákona pokutu určenú podľa § 67 ods. 2 písm. a/ Zákona vo výške 2500 €. Skutočnosť určenia programovej služby nie je podstatná, konaním, ktoré zakladalo správny delikt bolo nedodanie záznamu na vyžiadanie. V daný deň navyše navrhovateľka vysielala iba jediný program N. – M. , a to len na jednej zo svojich programových služieb. Výroková časť napadnutého rozhodnutia obsahuje presné označenie programu, ktorého záznam mal byť doručený, a keďže v danom dni navrhovateľka vysielala iba jediný takýto program, uvedením názvu je de facto uvedený aj

jeho vysielací čas, pričom v tejto súvislosti odporkyňa poukázala na rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 4SŽ/2/2010, 2SŽ/9/2010, 5SŽ/17/2010.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný (§ 246 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 64 ods. 6 Zákona) napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, preskúmal v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov na nariadenom pojednávaní dňa 24. júla 2012 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O. s. p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 250l ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 250q ods. 2 O. s. p. o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie. Ustanovenie § 250j ods. 5 platí obdobne.

Podľa § 245 ods. 2 O. s. p., pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Podľa § 5 ods. 1 písm. m/ Zákona, do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby.

Podľa § 16 ods. 3 písm. l/ Zákona, vysielateľ je povinný, uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie rady poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Podľa § 64 ods. 1 Zákona, za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 67 ods. 2 písm. a/ Zákona, Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby, okrem vysielateľa prostredníctvom internetu, od 165 eur do 6638 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 1659 eur, ak neposkytol rade požadovaný záznam vysielania [§ 16 ods. 3 písm. l/].

Z obsahu pripojených spisov vyplýva, že odporkyňa listom č. 6012/2010 zo dňa 15. decembra 2010 vyžiadala od navrhovateľky, okrem iného, zaslanie súvislého záznamu vysielania programu *M.* zo dňa 13. decembra 2010 odvysielaného o cca 22:15 hod.

Navrhovateľka požadovaný záznam nepredložila, pričom v stanovisku o začatí správneho konania č. 127-PLO/O-1239/2011, zo dňa 15. marca 2011 uviedla, že v zmysle Zákona je potrebné, aby odporkyňa *rozhodla* o vyžiadaní záznamu.

Argumentáciu navrhovateľky o povinnosti odporkyne vyžiadať predmetný záznam formálnym rozhodnutím nepovažoval najvyšší súd za dôvodnú.

V zmysle § 5 ods. 1 písm. m/ Zákona je Rade zverené oprávnenie vyžiadať záznamy vysielania, zákonodarca nepredpokladal pri takomto úkone *rozhodovanie* o vyžiadaní. Nejedná sa o zásah do práv vysielateľov - ukladanie povinností ako sa nesprávne domnieva navrhovateľka, nakoľko povinnosť predložiť záznam vysielania nevzniká vydaním administratívneho rozhodnutia, ale táto je povinnosťou vyplývajúcou priamo zo Zákona (§ 16 ods. 3 písm. l/ Zákona). Rovnako gramatickým výkladom ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ Zákona je potrebné dôjsť k rovnakému vyššie uvedenému záveru, nakoľko zákonodarca v súvislosti s poskytovaním záznamov používa termín *vyžiadanie* nie *rozhodnutie*.

Pokiaľ navrhovateľka namietala nedostatok dôvodov správneho rozhodnutia, najvyšší súd dospel k záveru, že aj napriek skutočnosti, že vo výroku chýba údaj o čase vysielania

relácie *N. - M*, nemožno túto vadu považovať za takú, ktorá by spôsobovala nepreskúmateľnosť rozhodnutia, resp. ktorá by mohla mať vplyv na jeho zákonnosť, keďže v žiadosti o poskytnutí súvislého záznamu vysielania bola táto identifikovaná aj časovým údajom a navyiac navrhovateľ dňa 13. decembra 2010 vysielal len jeden takto označený program.

Pri výške uloženej pokuty sa odporkyňa zákonne relevantným spôsobom vysporiadala s kritériami pre určenie výšky pokuty podľa § 64 ods. 2, 3 Zákona, keď uviedla, že navrhovateľka bola za porušenie rovnakej zákonnej povinnosti sankcionovaná v iných konaniach, poukázala na výšku skôr uložených pokút, ako aj na to, že navrhovateľka je multiregionálnym vysielateľom, je za správny delikt objektívne zodpovedná, porušením povinnosti znemožnila odporkyňi zmonitorovanie predmetného záznamu, a tým výkon úloh pri dohliadaní na dodržiavanie právnych predpisov, ako aj na stredne vysokú závažnosť správneho deliktu.

Ukladanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci úvahy správneho orgánu (diskrečná právomoc), zákonom dovoleného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom stanovených limitoch, hraniciach uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu (uváženia) musí byť aj náležite zdôvodnené.

Odporkyňa svoju diskrečnú právomoc použila v rámci zákonného rámca (pokuta bola uložená vo výške 2500 €, maximálne možno pokutu podľa § 67 ods. 2 Zákona uložiť vo výške 6638 €), z tohto rámca žiadnym spôsobom nevybočila, inštitút správnej úvahy nezneužila a svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom zdôvodnila, (ktorá časť odôvodnenia bola uvedená vyššie). Z uvedených dôvodov najvyšší súd musel konštatovať, že správna úvaha pri výške a druhu pokuty bola použitá v súlade so zákonom.

Pokiaľ navrhovateľka na nariadenom pojednávaní vzniesla požiadavku na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. pre rozpor § 16 ods. 3 písm. l/ Zákona s čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, konajúci súd nedospel k záveru, že by uvedený postup bol dôvodný.

Porušenie zákazu donucovania k sebaobviňovaniu (*nemo tenetur se ipsum accusare*) môže podľa ustálenej judikatúry ESLP viesť v určitých prípadoch k porušeniu čl. 6 Dohovoru,

avšak v prejednávanej veci sa jednalo o splnenie zákonom stanovenej povinnosti, navrhovateľka nekonala ako osoba obvinená respektíve podozrivá zo spáchania správneho deliktu v priebehu konania o správnom delikte.

V súvislosti s chýbajúcim plnomocenstvom na zastupovanie pre právneho zástupcu navrhovateľky v administratívnom spise najvyšší súd dospel k záveru, že táto vada nie je takou, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Na nariadenom pojednávaní bolo právnym zástupcom odporkyne výslovne uvedené, že disponuje generálnym plnomocenstvom udeleným odporkyňou na všetky právne úkony. Námietku neúplnosti spisového materiálu tak nemožno hodnotiť ako námietku v zmysle § 250i ods. 3 O. s. p., nakoľko rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ/98-102/02 zo dňa 17.12.2002 zverejnený pod č. R 122/2003).

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach opravného prostriedku navrhovateľky dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu sú v súlade so zákonom, a preto napadnuté rozhodnutie podľa § 250q ods. 2 O. s. p. potvrdil.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250l ods. 2 O. s. p. v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá O. s. p. tak, že navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal, pretože v konaní nebola úspešná.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k tomuto zákonu.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 24. júla 2012

JUDr. Jaroslava Fúrová, v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská